περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τοῦ ψευδοπροφήτου ἐκ τῶν προτέρων ἀγγέλει, ἐφαρμόζουσιν ἐκεῖνοι ἐπὶ τοῦ Μωάμεθ καὶ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Τοιαύτας ἐλπίδας κατέμαθεν ἡ Ῥωσσία νὰ μεταχειρίζηται πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν.

Ἡ ἑτέρα διέγερσις ἐπεγένετο ἀπὸ Δύσεως. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἤναψεν ἡ μεγάλη ἐπίνοια ἐν τοῖς λαοῖς, ὅτε ἐπέστη ὁ χρόνος, καθ' ὃν αἱ ἀξιώσεις παντὸς καταπεπιεσμένου μέλλουσι νὰ πληρωθῶσιν, ἵνα ἐπανέλθῃ ἡ τύχη εἰς τοὺς τεταλαιπορημένους, ἀπέλθῃ δὲ ἀπὸ τῶν ὑπερφιάλων (ut redeat nuseris, abeat furtuna suqerpis). Ἂν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν ἐγένοντο παρεκτροπαὶ ἀνόσιοι, ἐν τούτοις πάντες ἤχοντό τι καθ' ἑαυτοὺς βαθέως ἐρριζωμένον καὶ δίκαιον. Παρὰ τοῖς Ἕλλησι δὲν συνεζεύχθησαν αἱ νέαι περὶ ἐλευθερίας ἰδέαι μετὰ τῶν νεωστὶ ἀνακληθεισῶν ἀναμνήσεων τῶν προτέρων τῆς Ἑλλάδος χρόνων καὶ μετὰ τῆς ἰδεώδους ἀρχαιότητος, Ἰῷ 1792 ἐποίησεν ὁ Ῥήγας τὰ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐμβατήρια αὐτοῦ. Οὗτος ἤθελε νὰ ἐγείρῃ ἐπανάστασιν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Αὐστριακὴ ἀστυνομία συλλαβοῦσα αὐτὸν καθ' ὁδὸν, παρέδωκεν εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ οὗτοι διεπριόνισαν αὐτὸν μεταξὺ δύο σανίδων.

(ἀκολουθεῖ).

Η ΕΞ ΙΩΝ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ὁ Μάρτιος ἦτο περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ καὶ τὰ δένδρα ἐνδυθέντα ἤδη πρώϊμον στολὴν, προσέφερον εἰς τοὺς ἐραστὰς τῶν ἀγροτικῶν περιπάτων τὰς ἀπαρχὰς εὐφροσύνου σκιᾶς.

Προετιθέμην νὰ κάμω ἐκδρομήν τινα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Δαφνίου καὶ ἀπῆλθον ἐκεῖ διὰ τοῦ βοτανικοῦ κήπου, τοῦ Χασακῆ. Φωναὶ παίδων φαιδρὸν μελωδούντων ᾆσμα, ἐφήλκησαν τὴν προσοχήν μου εἶδον πετῶσας διὰ μέσου τῶν νεαρῶν βλαστῶν, ταινίας, μεταξίνους Ἰούλους, καὶ ὑπεῖκον εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἕλξιν, ἣν ἡ παιδικὴ ἡλικία ἐξασκεῖ ἐπ' ἐμοῦ, κατηυθύνθην πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἦτο σχολεῖον κορασίδων, αἵτινες ἐδίδοντο εἰς φαιδρὰ παιγνίδια· ἅμα ἰδοῦσαι με ἐφάνησαν ἐχθαμβαι· ὅλαι ἐκεῖναι αἱ συμπεπλεγμέναι χεῖρες ἐλύθησαν, καὶ εἰλικρινῶς ὠργιζόμην κατ' ἐμαυτοῦ, ὅτι διὰ τῆς ἀκαίρου περιεργείας μου ἐτάραξα τὰ παιγνίδιά των.

Αἱ πρεσβύτεραι ἐξ αὐτῶν ἐψηθύριζον κρυφομιλοῦσαι καὶ παρετήρουν μετ' ἐκπληκτικῆς ἐκφράσεως, ἥτις ἐξέπληξεν ὀλίγον καὶ ἐμὲ, ἀλλ' ἣν δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐξηγήσω. Ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων αὐτῶν, ἐστράφην καὶ εἶδον ὀλίγα βήματα μακρὰν μου ἄλλην παιδίσκην, ὡραίαν ἐπίσης, ἀλλὰ κεκαλυμένην μὲ τὰ ῥάκη τῆς ἐνδείας. Ἐφαίνετο πενταέτις ἢ ἑξαέτις· ἡ δὲ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς, ἦτο τοσούτῳ τρυφερῶς συμπαθητικὴ, ὥστε ταχέως συνεμερίσθην τὴν ἐντύπωσιν τῶν παιδίων, ὧν ἐφοβούμην ὅτι διέκοψα τὰ παιγνίδια.

Ἐπροχώρησα πρὸς αὐτὴν, μοὶ ἔτεινε κάνιστρον πλῆρες ἀνθοδεσμῶν ἰών. Ἔλαβον μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ τῇ ἔδωκα ἓν νόμισμα. Ἡ παιδίσκη τὸ ἔλαβεν καὶ μὲ εὐχαρίστησεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ, μία τῶν μικρῶν μαθητριῶν, ξανθὴ καὶ ῥοδινὴ παιδίσκη, τῆς αὐτῆς ὡς ἔγγυστα ἡλικίας μετὰ τῆς μικρᾶς πωλητρίας, ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

—Θέλεις νὰ δώσῃς καὶ εἰς ἐμὲ μίαν ἀνθοδέσμην; τῇ εἶπε μὲ τὴν γλυκυτέραν αὐτῆς φωνήν.

—Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ θὰ μὲ μαλώσουν.

—Καὶ τίς;

—Ἡ θεία μου.

—Διατί; ἠρώτησε πάλιν ἡ μικρὰ, καθημένη παρὰ τὴν ἀνθοπώλιδα. Ἰδοὺ θέλεις τοῦτο τὸ μικρὸν μετάλλιον, τὸ ὁποῖον ἡ μαμᾶ μου μοὶ ἔδωκε τὴν τελευταίαν φορὰν ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ σχολεῖον;

—Ἄ! Ἔχεις μητέρα; σὺ εἶσαι πολὺ εὐτυχής.

—Καὶ σύ;

—Ἡ ἰδική μου ἀπέθανε.

—Τὸ καϋμένον! Ἔκαμε τὸ μικρὸ χερουβὶμ μετὰ τόνου τρυφερᾶς συμπαθείας. Καὶ τίς φροντίζει τώρα δι' ἐσέ;

—Κανείς.

—Τίς σὲ τρέφει;

—Πλαγιάζω εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας μου, ἥτις μὲ ἐπῆρεν ὅταν ἀπέθανε ἡ μήτηρ μου, καὶ πωλῶ ἀνθοδέσμας· ἀλλ' ὅταν δὲν πολλῶ πολλὰς, μὲ δέρει καὶ κοιμῶμαι νῆστις.

Τὸ ὀρφανὸν ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ἡ ἄλλη μικρὰ ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτῆς λεπτὸν ἐκ βατίστας ῥινόμακρον καὶ ἐσφόγγισε τὸ πρόσωπόν του.

—Τί καλὰ ὅπου μυρίζει τὸ μανδηλάκι σου! ἔκαμε τὸ παιδίον μετ' ἐκπλήξεως.

—Τὸ θέλεις; Σοὶ τὸ δίδω μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ὅτι δὲν θὰ κλαύσῃς πλέον, αὐτὸ μὲ λυπεῖ καὶ ἔπειτα αὐτὸ ἀσχημίζει· ἡ μαμᾶ μου μοὶ τὸ εἶπε πολλαῖς φοραῖς. Τί σὲ δίδουν καὶ τρώγεις; ἐπανέλαβεν μετὰ μίαν στιγμήν.

—Ψωμίον.

—Ξηρόν;

—Ταῖς περισσότεραις φοραῖς

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τρώγῃς ξηρὸν ψωμί.

Γνωρίζεις τὸ σχολεῖον τῆς Κυρίας Σουρμελῆς;

—Ναί.

—Μία μεγάλη οἰκία ἐκεῖ εἰς τὴν Νεάπολιν;

—Τὴν γνωρίζω.

—Εἶναι τὸ σχολεῖον μου. Ἔλα νὰ μὲ εὕρῃς αὔριον τὸ μεσημέρι. Εἶναι ἡ ὥρα ὅπου παίζομεν. Θὰ σοῦ δώσω τὸ πρόγευμά μου.

—Καὶ σὺ τί θὰ φάγῃς;

—Ὦ μὴ σὲ μέλλει δι' ἐμέ. Πῶς ὀνομάζεσαι;

—Μαγδαληνή.

—Καὶ ἐγὼ Σοφία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη καὶ τὸ χαριτόβρυτον παιδίον ἀφῆκε τὴν μικρὰν ἀνθοπώλιδα. Αὕτη τὸ ἔκραξε.

— Ἐλησμόνησες τὴν ἀνθοδέσμην σου, τῇ εἶπε.

—Μοὶ τὴν δίδεις λοιπόν; ὦ, εἶσαι ἀξιαγάπητος· καὶ ἡ Σοφία κατησπάσθη ἐξ ὅλης καρδίας τὴν Μαγδαληνήν.

Ἡ μικρὰ ἀνθοπώλης ἐπέρασεν εἰς τὸν λαιμὸν αὐτῆς τὸ μετάλλιον τῆς Σοφίας καὶ ἐξεκίνησεν· ἀλλ' οἱ μικροὶ καὶ γυμνοὶ πόδες της προσέκρουσαν ἐπὶ σκληροῦ χάλικος καὶ τὸ αἷμα ἀνεπίδησεν ἀπὸ τῆς προξενηθείσης ἐκ τούτου πληγῆς, ἐκ τοῦ πόνου ὃν ἠσθάνθη, διέφυγε τὸ κάνιστρον ἐκ τῶν χειρῶν της, κατεκυλίσθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ τὰ ἄνθη κατεπατήθησαν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν διελθόντων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἵππων, οἵτινες θὰ συνέτριβον καὶ αὐτὴν χωρὶς ἄλλο, ἐὰν δὲν ἔφθανον ἐγὼ ἐγκαίρως εἰς βοήθειαν αὐτῆς.

Ἐκάθησα τὴν μικρὰν παιδίσκην καὶ ἐξήτασα τὸν πόδα της.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν διήρχοντο αἱ μαθήτριαι τῆς Κ. Σουρμελῆ ἐπιστρέφουσαι ἐκ τοῦ περιπάτου εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μικρὰ ξανθὴ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν τάξεων, ἐναντίον τῶν παρατηρήσεων τῆς διδασκαλίσσης, καὶ ἦλθεν πρὸς ἡμᾶς.

— Τί συνέβη; ἠρώτησε τὴν Μαγδαληνήν.

— Ὦ, δὲν εἶναι τίποτε, ἀπήντησεν ἡ ἀνθοπῶλις, ῥίπτουσα ἀπελπιστικὰ ἐπὶ τῶν ἀνθέων της βλέμματα.

Ἡ Σοφία ἐννόησε ἐκείνου τοῦ βλέμματος τὴν σημασίαν.

— Ἄ! ἀνέκραξε θὰ σὲ δείρουν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ θέλω! Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ὥρμησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμμαθητριῶν αὐτῆς, πρὸς ἃς ἀναμφιβόλως διηγήθη τὸ περιστατικὸν τῆς μικρᾶς ἀνθοπώλιδος. Ἀμέσως συνήχθη ἔρανος, καὶ τὸ χαριτόβρυτον παιδίον ἐπανῆλθε φαιδρὸν πρὸς τὴν προστατευομένην αὐτοῦ, εἰς ἣν ἔδωκε μικρά τινα χρηματικὴν ποσότητα.

Ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα ἤρκεσαν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ τρυφεροῦ καὶ φιλανθρώπου ἐκείνου ἔργου τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἔλαβον τὴν χεῖρα τῆς πεφιλημένης ἐκείνης παιδίσκης καὶ τὴν ἔφερα εἰς τὰ χείλη μου. Μὲ ἠτένισε μὲ μεγάλους καὶ ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς.

— Σᾶς συνιστῶ τὴν φίλην μου, μοὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ἀγγελικῆς, ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν προσέθηκε.

— Μὴ λησμονήσῃς νὰ ἔλθῃς αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν δύναται νὰ περιπατῇ παρετήρησα.

— Ἔ! τότε θὰ τὴν φέρετε ὑμεῖς· καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἀπεμακρύνθη τρέχουσα.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία εἶναι ἀξιολάτρευτος ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτῆς. Ὡδήγησα τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τῆς θείας της, καὶ ὑπεσχέθην νὰ ἐπανέλθω τὴν ἐπαύριον· τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἐγερθῇ κατὰ τὴν συνήθη ὥραν, καὶ ὅτε ἔφθασα, ἡ Μαγδαληνὴ ἦτον ἤδη εἰς τὸν κῆπον, ὅπου δὲν ἐβράδυνα νὰ τὴν ἐπανεύρω ἐκτελοῦσα τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν της.

— Δὲν θέλεις, τὴν ἠρώτησα νὰ ἔλθῃς νὰ ἴδῃς τὴν μικρὰν φίλην σου;

— Δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω.

— Θὰ σὲ σηκώσω, τῇ εἶπον.

— Σεῖς; Καὶ τὰ ἄνθη μου; ἐὰν δὲν φέρω τίποτε θὰ μὲ δείρουν.

— Ὦ, ὅσον δι' ἀπόψε τοὐλάχιστον, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς· ἐλθέ.

Ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἡ μικρὰ ξανθὴ ἐπερίμενε, καὶ δὲν ἠπατώμην· ἦτο περίπου ἑνδεκάτη ἡ ὥρα, ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ Σοφία παρεμόνευεν, καὶ ἰδοὺ τρέχει εἰς προϋπάντησίν μας γεμάτη ἀπὸ χαρὰ, καὶ

— Εἶσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος! μοὶ εἶπεν ἡ χαρίεσσα κορασὶς τείνουσά με τὴν χεῖραν· δὲν θέλω σᾶς λησμονήσει.

Ἀφῆκα τὴν Μαγδαληνὴν πλησίον τοῦ δρυφράκτου καὶ ὑπῆγα νὰ καθήσω ὀλίγα βήματα

μακράν. Ἐάν δὲ δὲν ἤκουσα τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν, εἶδον καλῶς ἐξ ὅσων διέτρεξαν, ὁποῖον εὐσπλαγχνίας θυσαυρὸν περιέκλειεν ἡ καρδία τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου, ὅστις ἐκαλεῖτο Σοφία. Ἔβαλεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μικρὰς ἀνθοπώλιδος πλακούντια καὶ ὀπώρας, τὰ ὁποῖα σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ πτωχὴ ἐτίμησε καλῶς· ἔπειτα τῇ ἐγέμισε τὰ θυλάκια. Ἔπειτα—διότι τὰ πάντα ἡ θελκτικὴ κόρη εἶχε προϊδεῖ—ἤνοιξε, πρὸς μέγαν θαυμασμὸν τῆς Μαγδαληνῆς, μικρὸν δέμα περιέχον ἀσπρόῤῥουχα καὶ κάλτσας. Τέλος δὲ πριν ἡ ἀφήσῃ αὐτὴν, διότι ὁ ἀγγέλλων τὴν παῦσιν τῶν παιγνιδίων κώδων εἶχε σημάνει, τῇ ἔβαλεν εἰς χεῖρας της ὀλίγα νομίσματα.

Ἐπλησίασα τότε. ὅπως βοηθήσω τὴν μικρὰν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ οἰκημά της.

— Ἐς αὔριον, εἶπεν ἡ Σοφία ἐναγκαλιζομένην τὴν ὀρφανήν. Θὰ σοὶ δώσω τὸ πρῶτον μάθημα ἀναγνώσεως. Ἀφοῦ δὲ ἐχαιρέτησε καὶ ἐμὲ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, τὸ εὐγενὲς παιδίον ἀπεμακρύνθη.

— Θὰ εἰμπορέσῃς νὰ ἔλθῃς αὔριον; ἠρώτησα τὴν Μαγδαλινήν.

— Ὦ, ναί, ἡ μικρὰ αὕτη δεσποσύνη μοὶ εἶπεν ὅτι ἐδῶ θὰ ἀγοράσουν ὅλα τὰ ἄνθη μου.

Ἐνόησα τὴν ἀξιάγαστον λεπτότητα τῆς παιδίσκης ἐκείνης, ἥτις τόσον νέα κατειχεν ἤδη τόσον βαθέως τὴν τέχνην τοῦ ἐλεεῖν, χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἐλεουμένου. Εὐτυχεῖς αἱ τοιαῦτα τέκνα ἔχουσαι μητέρες!

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπῆρξεν ἀκριβὴς εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν τῇ ὥριζεν ἡ προστάτρια αὐτῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει τὸ ἔαρ, συχνάκις ἔλαβον τὴν ἀφορμὴν νὰ τὰς ἴδω ὁμοῦ.

Ἔπειτα... ἦλθον αἱ διακοπαί....

Δώδεκα ἔτη βραδύτερον, ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πλούσιον συνοικέσιον.

Μετὰ τὴν τελετὴν, ὅτε ἡ νύμφη περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῆς ἐξῆλθεν τοῦ ναοῦ, νεαρὰ γυνὴ, ἁπλὴν φέρουσα στολὴν, καὶ ἥτις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς ἦτο γονυπετὴς ἐν τῇ σκιᾷ, ὄπισθεν τοῦ περιστυλίου, ἐπωφελουμένη τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ὡραία νεόνυμφος διήρχετο ἔμπροσθεν αὐτῆς, ἔλαβε τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτος της καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη αὐτῆς.

Ἡ νεόνυμφος ἐστράφη, καὶ μετ' ἐκπλήξεως, καὶ συγκινήσεως ὁμοῦ, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν ἐκείνου τοῦ κινήματος καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πραξάσης αὐτό.

Εἰς μάτην διηρώτησε τὸ μνημονικὸν αὐτῆς. —Ὁ χρόνος ἐξήλειψεν ἀπὸ τῆς μνήμης ὑμῶν, κυρία, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσιν, ἐξήλειψε τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνης ἣν ἠγαπήσατε, ἐπαρηγορήσατε, ἐδιδάξατε, ἀλλὰ τὰ ὑμέτερα εἶναι βαθέως ἐγκεχαραγμένα ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν ἀνθοπώλιδα τοῦ βοτανικοῦ κήπου, τὴν πτωχὴν παιδίσκην, ἧς ἡ γοητευτικὴ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ συμπάθεια ὑμῶν ἐξύπνισε τὸ εὐγενὲς ἔνστικτον; Τὴν Μαγδαληνὴν, τέλος, ἥτις χάρις εἰς τὸν πρὸς τὴν σπουδὴν ἔρωτα, ὃν καὶ τοι παιδίον ἐγνωρίσατε νὰ τῇ ἐμπνεύσητε, ἔγεινε γυνὴ εὐπαίδευτος, ἐργατικὴ, οἰκονόμος, καὶ ἥτις οὐδέποτε θέλει λησμονήσῃ ὅτι εἰς ὑμᾶς ὀφείλει τὴν θέσιν, ἣν κατέχει τὴν σήμερον;

Εἶναι ἀδύνατον! ἀνεφώνησεν ἡ νεόνυμφος.

Τότε ἡ Μαγδαληνὴ, διότι ἦτον ἐκείνη, ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς στήθους αὐτῆς μικρὸν μετάλλιον.

— Γνωρίζετε, εἶπε, τοῦτο τὸ μετάλλιον;

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ δροσερὰ νύμφη περιχαρής. Εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δώσει μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ μου, ὅτε ἤμην πολὺ φρόνιμος.

— Καὶ τὸ ὁποῖον ἀντηλλάξατε ἀντὶ μιᾶς ἐξ ἴων ἀνθοδέσμης.

Ἔκτοτε δὲν ἀφῆκε ποτὲ τὸ στῆθος μου.

— Ὦ! φιλτάτη μου Μαγδαληνή! ἐπεφώνησεν ἡ Σοφία. Σὲ ἐνθυμοῦμαι τώρα. Ἀφοὺ ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ σὲ συναντήσω, δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτέ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἠκολούθησε τὴν νεόνυμφον μέχρι τῆς οἰκίας της, ὅπου ἅμα ἀφιχθῆσαι ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, συγκινιτικὸν παραστήσασαι θέαμα τοῖς παρισταμένοις.

— Ποῦ εὑρίσκεσθε φιλτάτη μου Μαγδαληνή; ἠρώτησεν ἡ Σοφία μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος.

— Ἀφοῦ μοῦ ἔδωκες τὰ πρῶτα μαθήματα, ἀπήντησεν ἡ πρώην ἀνθοπώλις, καὶ μὲ ἐδίδαξες τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς εὐγενοῦς ἀνατροφῆς, κατόπιν κυριευθεῖσα ἀπὸ ὑπερβολικὸν πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωτα, κατέγινα διὰ πολλῶν κόπων, ὥστε κατώρθωσα νὰ λάβω, διὰ τῆς μεγάλης μου ἐπιμελείας προς τὰ γράμματα, πτηχεῖον διδασκαλίσσης, καὶ τέσσαρα ἀκριβῶς ἤδη ἔτη ἐπαγγέλλομαι τὴν διδασκάλισσαν.

— Ὦ! φίλη μου! ἀδελφή μου πόσον δύναμαι νὰ θεωριθῶ εὐτυχὴς δι' ὅλα ταῦτα, προσέθηκεν ἡ νεόνυμφος. Ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ ἀπομακρυνθῇς πλέον ἀπὸ πλησίον μου.

Οὕτω ἡ Μαγδαληνὴ ἔγινεν ἡ ἀφωσιωμένη φίλη τῆς ἀξιεράστου προστατρίας αὐτῆς Σοφίας.